

РЕШЕНИЕ

№ 6786

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 31.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6907** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на "Водоснабдяване и канализация" ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: район М., [жк], [улица], представявано от изпълнителния директор инж. С. П., против Решение № 1040-21-497 от 05.07.2022 г. издадено от директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството и е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21-01138987 от 01.06.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване /ДОО/ досежно разпореденото с него внасяне на сумата по Ревизионен акт за начет (Р.) № РА-5-21-01111014 от 11.04.2022 г. в размер общо на 6 591,77 лв., от които главница 5 338,98 лв. и лихва 1 252,79 лв.

В жалбата не се оспорват конкретните размери на установения начет. Възражава се срещу ангажираната по реда на чл. 110, ал. 1, т. 1 КСО имуществена отговорност на дружеството. Излагат се доводи за незаконосъобразност на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане. Същите са идентични с релевираните пред административната инстанция и се свеждат до следното: разпореждането за внасяне на сумата по Р. било издадено след законовоопределения срок и от некомпетентен орган, което рефлектирало върху неговата валидност; не били спазени изискванията

на чл. 35 и чл. 36 АПК за всестранно и пълно изясняване на фактите по ревизионната преписка; неправилно била ангажирана отговорността на осигурителя, вместо на лицето, на което неправомерно била отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст; не била установена причинно-следствената връзка като елемент на фактическия състав по чл. 110, ал. 1 КСО; анулираният образец на УП-3 бил издаден поради неправомерни действия на бивш служител на дружеството, а пенсионният орган не бил упражнил контрол при отпускането на пенсията; дружеството било с публично участие в капитала и задължението за изплащане на недължими от него суми ощетявало общинския бюджет; установеното с Р. вземане било погасено по давност, доколкото с оглед периодичният характер на плащането за пенсия за него важала кратката тригодишна погасителна давност съгласно чл. 111, б. „в“ от Закона за задълженията и договорите (З.); недопустимо било издаването на обжалваното разпореждане преди влизане в сила на издаденото по отношение на А. Е. Е. Разпореждане № 2175-08-415#3/16.02.2022 г. за отмяна предходно постановление му акт за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и за отказ на социалното плащане. Твърди, че този спорът бил преюдициален спрямо настоящия. Не била спазена и процедурата по делегация, доколкото производството е започнало и инициатирано от ТП на НОИ – К., а проверяваното дружество и документацията му са на територията на ТП на НОИ – С.-град.

По тези и допълнително изложени в с.з. и писмени бележки от адв. А. Д.-Д. доводи се претендира прогласяване на нищожност, а при условията на евентуалност да се констатира незаконосъобразността на Решение № 1040-21-497 и същото да се отмени, както и потвърденото с него Разпореждане № РЖ-5-21-01138987. Иска се присъждане на разноски съобразно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, в с.з. чрез юрк. Д. П., оспорва основателността на жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, надлежно уведомена за възможността да встъпи в производството, не е изпратила представител в съдебно заседание и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Началото на административното производство е поставено със Заповед № ЗР-5-21-01109648/05.04.2022 г. на ръководителя на ТП на НОИ – С.-град (л. 54) за възлагане на частична ревизия по разходите на ДОО на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД от контролен орган – Л. Б. – старши инспектор по осигуряването. Ревизията е възложена на основание чл. 107, ал. 1 КСО, чл. 11, ал. 1 от Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина на осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт (Инструкция № 1/2015 г.) и във връзка с писмо с вх. № 1029-21-2881 от 14.03.2022 г. от ТП на НОИ - К. с искане за предприемане на действия по компетентност с приложени към него: справка за неправилно изплатена пенсия на А. Е. Е. поради неправилно издаден и впоследствие анулиран от осигурителя „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД образец УП-3, заверено копие на Разпореждане № 2175-08-3415#3 от 16.02.2022 г., заверено копие на удостоверение обр. УП- 3 № 244 от 30.10.2018 г.

В хода на ревизията е установено, че с Разпореждане № 1 от 27.11.2018 г. на

ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ - К. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на А. Е. Е., считано от 02.11.2018 г., като при преценката на правото и определяне размера на пенсията е съобразено представено удостоверение за осигурителен стаж обр. УП-3 № 249/30.10.2018 г., издадено от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД с отразен осигурителен стаж в размер 04 години, 03 месеца и 06 дни в периода от 11.01.1971 г. до 17.04.1975 г. на длъжност „строителен работник“.

На 10.06.2021 г., с писмо с изх. № 2175-08- 415-1 е изискано от осигурителя „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД да потвърди достоверността на вписания осигурителен стаж в обр. УП-3 № 249/30.10.2018 г.

В отговор дружеството е уведомило контролния орган, че след извършена проверка на ведомостите за заплати не са открити данни за начислени и изплатени възнаграждения на А. Еин Е. за посочения период, поради което обр. УП-3 № 249/30.10.2018 г. е анулирано.

Междувременно, в друго производство, касаещо пенсионното право на А. Е. Е., след приспадане на стажа на лицето за периода 11.01.1971 г. до 17.04.1975 г., е формирана нова обща продължителност на зачетения осигурителен стаж, който към 02.11.2018 г., когато е заявено правото за лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, е в размер на 11 г. 10 м. и 05 дни. Констатирано е, че този стаж е под изискуемия съгласно чл. 68, ал. 3 КСО. В тази връзка с Разпореждане № 2175-08-415#3/16.02.2022 г. е отменено Разпореждане № 1/27.11.2018 г. и всички последвали го такива, като на А. Е. Е. е отказана лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Независимо от издадените разпореждания, в хода на възложената ревизия по разходите на ДОО контролният орган е приел, че вследствие на издадения от осигурителя в нарушение на чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) образец УП-3 № 249/30.10.2018 г., на А. Е. Е. е изплатена неправомерно пенсия в размер на 5 338,98 лв. за периода от 02.11.2018 г. до 31.12.2020 г., която сума следва да се събере по реда на чл. 110, ал. 1 КСО от осигурителя „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД. На посоченото правно основание е съставен Р. № РА-5-21-01111014/11.04.2022 г. с установен начет за сумата от 6 591.77 лв., от която 5 338.98 лв. главница и 1 252.79 дева лихва, изчислена към датата на Р., съставляваща неправомерно изплатената пенсия за осигурителен стаж и възраст на А. Е. Е. за периода от 02.11.2018 г. до 31.12.2020 г.

Недоволен от така определеното задължение към ДОО, на 15.04.2022 г. осигурителят „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД е депозирал възражение, като на 01.06.2022 г. е изготвено мотивирано заключение по чл. 110, ал. 2 КСО на контролния орган, с което Р. е потвърден и е предложено да се издаде разпореждане по чл. 110, ал. 3 КСО.

На същата дата - 01.06.2022 г., контролният орган по разходите на ДОО е издал Разпореждане № РЖ-5-21-01138987 за внасяне на сумата по Р.. Актът е обжалван от дружеството и във връзка с оспорването е постановено процесното Решение № 1040-21-497/05.07.2022 г., с което директорът на ТП на НОИ - С.-град е потвърдил неговата валидност и обоснованост, считайки, че изпълнени всички законови предпоставки за ангажиране на имуществената отговорност на осигурителя по реда на чл. 110, ал. 1 КСО.

Решението на административната инстанция е връчено на 12.07.2022 г., видно от известието за доставяне на л. 20 от делото. Жалбата до съда е депозирана на 21.07.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "в" КСО предвижда пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт да се подават жалби срещу разпореждания за събиране на сумите по ревизионните актове за начет. Съгласно ал. 3 от цитираната правна норма ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането.

При тази нормативна уредба и с оглед приложената на л. 90 Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че оспореното Решение № 1040-21-497 е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ – С.-град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № РЖ-5-21-01138987 от 01.06.2022 г. за внасяне на сумата от 6591,77 лв. съгласно Р..

По силата на чл. 110, ал. 1, т. 1 КСО контролните органи на Националния осигурителен институт съставят на физическите лица, на юридическите лица и/или на осигурителите ревизионни актове за начет за причинените от тях щети на държавното обществено осигуряване от неправилно извършени осигурителни разходи, включително от неправилно удостоверяване на осигурителен стаж или осигурителен доход и от актове на медицинската експертиза, които са отменени, поради нарушаване на нормативните разпоредби при издаването им. По съставените актове за начет отговорните лица могат да направят възражения в 7-дневен срок от връчването им. Контролният орган се произнася по възражението с мотивирано заключение (чл. 110, ал. 2 от кодекса). Съгласно ал. 3 за събиране на сумите по ревизионните актове за начет длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждания. Разпорежданията се издават в 14-дневен срок след изтичането на срока по ал. 2.

В случая Разпореждане № РЖ-5-21-01138987 е издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при условията на заместването му от С. М. – началник на отдел „Парични обезщетения за временна неработоспособност“ в дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“, на когото съгласно раздел III от Заповед № 1015-21-228/23.06.2017 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град (л. 91) са възложени функции да постановява и подписва разпореждания по чл. 110, ал. 3, чл. 114, ал. 3 и чл. 115, ал. 2 КСО в случай на отсъствие на титуляра на описаните правомощия – Е. И. Л. – директор на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ (Раздел II от цитираната заповед). В съответствие с мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС, на л. 93 е приложен болничен лист № Е20221986212/25.05.2022 г., доказващ настъпилата обективна

невъзможност и отсъствие на г-жа Л. за периода 18.05.2022 г. – 14.06.2022 г., в който период, на 01.06.2022 г., е постановено и Разпореждане № РЖ-5-21-01138987. Следователно същото е издадено от материално компетентен орган.

Отричането на неговата валидност е обосновано от жалбоподателя и с доводи, че е издадено след законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 110, ал. 3 КСО. Застъпената в тази връзка теза не се споделя от съда. Принципно правилно е съобразено от административната инстанция, че този срок е инструктивен и с изтичането му не се погасява, а напротив, правомощието на длъжностното лице по контрола на разходите на ДОО да се произнесе с акт по чл. 117, ал. 3 КСО се трансформира в негово задължение, предвид изискването на цитираната разпоредба за издаване на изричен акт. Следва да се посочи обаче, че Разпореждане № РЖ-5-21-01138987 е издадено на 01.06.2022 г., когато е изготвено и мотивираното заключение на контролния орган, срок за което нормата на чл. 110, ал. 2, изр. второ КСО не поставя. В случая забавянето произтича от късното произнасяне на контролния орган по чл. 110, ал. 1 КСО - старши инспектор по осигуряването Л. Б., съставил Р., а не на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, комуто е задължението за произнасяне с разпореждане по чл. 110, ал. 3 КСО. Това забавяне не би могло да се отрази на законосъобразността на приключващите контролното производство актове, т.к. предвидените специални правила по обжалване на Р. – пред неговия съставител, е обоснована от гледна точка на непосредствеността, на необходимостта същият орган, установил фактите във връзка с основанията за издаване на акт за начет, да бъде компетентен и да се произнесе по направените срещу него възражения. Наред с това, самото мотивирано заключение има процесуално значение в контролното производство и всякакви доводи, обосновани включително с неприложимите по КСО институти на мълчаливия отказ и мълчаливото потвърждаване (които се сочат в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя), са неотнормирани в случая. Друго не следва и от цитираните в жалбата правни принципи, доколкото не е спорно по делото, че дружеството е упражнило навременно и пълноценно право си на защита.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактически и правни основания за издаването им. Спазвани са изискванията за форма. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност.

Неоснователно е възражението за нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК, които разпоредби задължават административния орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди наведените пред него обяснения и възражения. В хода на ревизията и при издаване на разпореждането за начет са съобразени правните последици на извършеното от жалбоподателя анулиране на УП – 3 № 249/13.06.2019 г., с което на практика самият осигурител признава за неправилно удостоверение в документа осигурителния стаж на лицето А. Е. Е.. Това признание за факти се съдържа и в подписаната от изпълнителния директор декларация (л. 5б), в която е потвърдено, че в разплащателните ведомости на Д. „И.“ (чиито правопреемник е „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД) за периода 11.01.1971 г. – 17.04.1975 г. не фигурират данни за това лице и работата му като „строителен работник“. При това положение всякакви други обстоятелства във връзка с извършените проверки и

евентуални злонамерени действия на служители на дружеството са без правно значение, т.к. не могат да послужат като доказателство за осигурителния стаж на лицето А. Е. Е.. Именно затова и направеното в хода на съдебното производство искане за разпит на свидетел беше отхвърлено от съда като недопустимо. Нормата на чл. 164, ал. 1, т. 3, предл. първо ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, забранява използването на свидетелски показания при установяване на обстоятелства, за доказването на които законът изисква писмен акт. Не е налице изключението от забраната за допускане на свидетелски показания по чл. 165, ал. 1 ГПК (норма предвиждаща, че в случаите, когато законът изисква писмен документ, свидетелски показания се допускат, ако бъде доказано, че документът е изгубен или унищожен не по вина на страната), а дори и такива да бяха допуснати от съда, от разпита на свидетеля не могат да се извлекат никакви конкретни данни относно стажа на лицето. Последният се установява въз основа на посочените в чл. 40, ал. 3 НПОС документи - ведомости за заплати, други разходо-оправдателни документи и договори за възлагане на труд, и се обективира в нарочен официален удостоверяващ документ, издаден от осигурителя на основание чл. 5, ал. 7, т. 2 КСО, във вр. с чл. 40, ал. 3 и ал. 5 НПОС. Като негов издател осигурителят носи отговорността за верността на съдържанието на съставения официален документ и конкретно правилното удостоверяване на данните от разплащателните ведомости.

В случая оспорващото дружество е издало УП-3, обективиращ по-дълъг осигурителен стаж на претендиращото право на пенсия лице, който не отговаря на действителното фактическо положение. Същевременно въпросното УП-3, независимо от последващото му анулиране, е послужило за определяне на предявеното от А. Е. Е. социално плащане. Неправомерно извършеният разход от ДОО е намалил имуществото на осигурителния фонд и е нанесъл вреда, обуславяща провеждане на контролното производство по чл. 110 КСО.

Фактическият състав на основанията за ангажиране на имуществената отговорност по чл. 110 КСО включва освен вреда и противоправно поведение на задълженото лице, т. е. неизпълнение на вменени му задължения по правоотношението с осигурителния орган. В този смисъл форма на неизпълнение се явява издаването на документ с невярно съдържание. Касае се за документи, които се отнасят и съответно материализират някоя от предпоставките за отпускане или определяне размера на конкретното осигурително плащане. В случая нарушението е извършено от осигурителя, като това обстоятелство се установява по несъмнен начин по делото.

Противно на доводите в жалбата, правилно е ангажирана отговорността на осигурителя по реда на чл. 110 ал. 1, т. 1 КСО. Не намира нормативна подкрепа становището на оспорващото дружество, че възстановяването на сумите за неоснователно изплатени пенсии следва да се претендира по реда на чл. 114, ал. 1 КСО от лицето, което ги е получило. В решението на директора на ТП на НОИ – С.-град правилно е съобразено приложното поле на сочената от жалбоподателя разпоредба, която се отнася само за неоснователни изплатени пенсии след смъртта на правоимащо лице, които следва да се възстановяват от лицето, което ги е получило, или солидарно от наследниците. Настоящият случай обаче не е такъв.

Фактите по спора не обуславят и приложение на цитираната в жалбата разпоредба на чл. 92, ал. 13 НПОС, която се отнася до неправилно изплатена пенсия по вина на служител от пощенската станция, т.е. в хипотезата на правилно определена пенсия, а не на неправомерно отпусната вследствие на издаден и предявен в пенсионното

производство удостоверение документ за осигурителен стаж, който е с невярно съдържание.

Неоснователно е оплакването за неосъществен от страна на пенсионния орган текущ контрол при преценката на правото на пенсия на лицето. Съгласно чл. 40, ал. 3 АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството. В съответствие с тази разпоредба преценката на органа по чл. 1, ал. 5 НПОС относно редовността на обр. УП-3 се осъществява само от външна страна, както и дали документът съдържа реквизитите на официален свидетелстващ документ. В случай, че той е такъв, органът следва да зачете неговата материална доказателствена сила. Следователно за пенсионния орган не съществува задължение да проверява истинността на обстоятелствата, отразени с удостоверението за пенсиониране, щом то е редовно от външна страна.

Неоснователно е и възражението, че вземането на ДОО е погасено по давност. КСО е специален закон и в чл. 115, ал. 1 от него е предвидено, че вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Цитираната разпоредба дерогира регламентираните в ЗЗД давностни срокове, включително кратките тригодишни относими към вземанията с периодичен характер. КСО установява дължимост и на вземането за лихви, както и началният момент, от който възниква това акцесорно задължение. Нормата на чл. 113, ал. 1 КСО изрично предвижда, че вземанията за неоснователно извършени осигурителни разходи се събират с лихва в размера на законовата лихва.

Несподелима е и защитната теза на оспорващия във връзка с ползвания бланков образец на Р.. Изложените възражения, относими към формата на издадения акт за начет, са първо неоснователни, с оглед изискванията на Инstrukция № 1/03.04.2015 г., и второ ирелевантни към законосъобразността на проверявания акт на директора на ТП на НОИ-С.-град и потвърденото с него разпореждане на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Такива са и оплакванията във връзка с успоредно провежданото административно производство, касаещо лицето А. Е. Е., за отмяна на вече отпусната му лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и отказ да бъде разпоредено претендираното от лицето социално плащане. Двете процедури – пенсионната и контролната, имат различен предметен обхват и насоченост. Поради това те са отделни, самостоятелни производства, без да се намират в преюдициално съотношение.

Що се отнася до възражението за неспазена процедура по делегация, същото е израз на неправилна интерпретация на фактите по делото. Както се посочи и в установителната част на настоящия съдебен акт, началото на контролно-административното производство, приключило с разпореждането за начет, е поставено с издадената от ръководителя на ТП на НОИ-С.-град заповед за извършване на ревизия по разходите на ДОО. Обратното не следва от получения от

ТП на НОИ-К. сигнал, т.к. в предстоящото ревизионно производство по чл. 110, ал. 1, т. 1 КСО това ТП не е било местно компетентно. Компетентността произтича от седалището на осигурителя и в случая тя изначално е принадлежала на ТП на НОИ-С.-град, т.к. няма спор, че седалището на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД е в [населено място]. Ето защо не е налице твърдяното делегиране на правомощие, с липсата на което оспорващият обосновава довод за нищожност на обжалвания административен акт.

В обобщение на изложеното съдът намира, че в настоящия случай с проверяваните административни актове правомерно е ангажирана отговорността на жалбоподателя по реда на чл. 110, ал. 1, т. 1 КСО. Не са налице сочените в жалбата основания за прогласяване на нищожност, респ. за отмяна на Решение № 2153-21-35 и потвърденото с него Разпореждане № 21221472914, поради което жалбата на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, такова се дължи в размер на 100 (сто) лева, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: район М., [жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор инж. С. П., против Решение № 1040-21-497 от 05.07.2022 г. издадено от директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството и е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21-01138987 от 01.06.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване.

ОСЪЖДА Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: район М., [жк], [улица], представлявано от изпълнителния директор инж. С. П., да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ:

